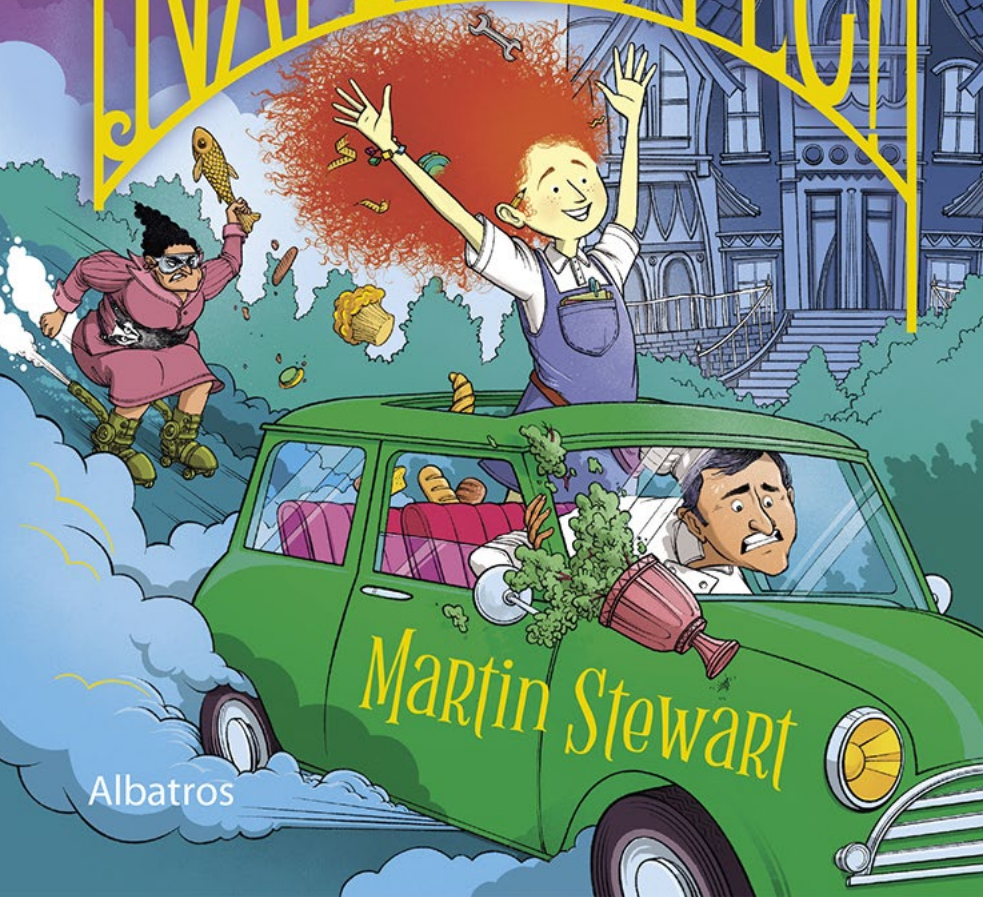

Bridget Čárypufova

NAPEČ A ÚTEČÍ

Albatros

Bridget Čárypufová: Napeč a uteč!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Martin Stewart

Bridget Čárypufová: Napeč a uteč! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martin Stewart

Ilustroval David Habben

Albatros

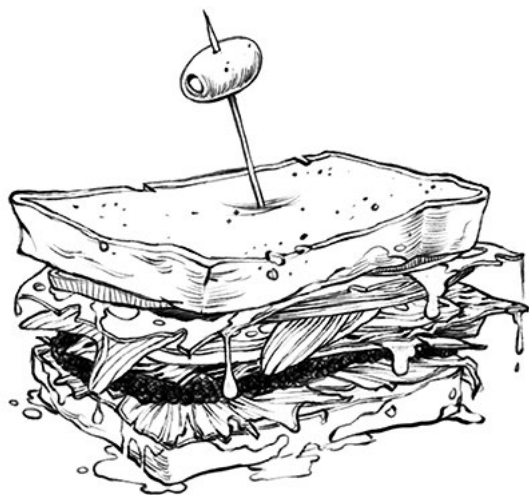
Pre Tessie

PRVÁ ČASŤ

Sirotinec slečny Nabrúsenej
pre neposlušné detiská

1

Záchrana priateľa

pasce na medvede * šperháky * vypchatý vták dodo

V onkajší svet pohltil čerstvo napadaný sneh, svetlo, ktoré odrážal, pretínalo izbu ako lúč baterky. Bridget Baxterová si z úst vybrala šperhák.

„Ako dlho ešte?“ zašepkal Tom.

„Iba pár minút.“

„Presne to si už pred pár minútami povedala.“

Bridget zdvihla jedno obočie. Tom si rukami zakryl ústa.

„Robím, čo môžem, a okrem toho,“ Bridget skontrolovala načúvacie sklíčko¹ a vysunula ho

¹ Dlhý predmet podobný stetoskopu, ktorý Bridget sama vynašla na počúvanie toho, čo sa deje za rohom, odhaľovanie tajomstiev a na prevenciu zlomyseľných skutkov.

popod dvere, „ešte ani len nevyšla na chodbu. Upokoj sa.“

„Upokoj sa?“ sykol Tom. „Ty nemáš nohu v pasci na medveďa! A za čo? Za to, že som rozprával pri raňajkách s plnými ústami?“

„Podpisoval si sa s plnými ústami,“ opravila ho Bridget. Načiahla sa, pošmátrala si v hustých ryšavých vlasoch, vytiahla z nich šperhák s koncom pripomínajúcim pinzetu a zasunula ho do veľikánskej zámky. „A stál si pritom na stole.“

Tom pokrčil plecami.

„Chcel som, aby ma všetci počuli.“

Potichu sa zachichotali. Vo svetle odrazeného od snehu bolo vidno, ako sa na hrozivých veciach slečny Nabrúsenej usádza prach.

Na nekvalitne vypchatých zvieratách a knihách, čo nikto nečítal.

Na prísne pôsobiacich mramorových bustách a temných maľbách.

Na pohároch s očnými bulvami a mačacími lebkami.

² Jediné, čo slečna Nabrúsená jedla, boli sendviče so sledmi z konzervy a vajíčkové žemličky na raňajky, pannini so sardinkami a uhorkami na obed a šalát z kapusty a makrely na večeru — vďaka tomu ste ju vždy spoznali podľa dych berúceho zápachu rybaciny.

A na obrovskom nasiaknutom sendviči slečny Nabrusenej.² Bridget sa zahľadela na sendvič ležiaci uprostred velikánskeho stola slečny Nabrusenej.

Zachvela sa, zatvorila oči a všetku pozornosť sústredila na ruku, v ktorej držala šperhák.

Zablokovala všetky zmysly, až kým nevníkala iba pokožku na prstoch — akoby to bolo päť drobných tykadiel načúvajúcich šepotu zámky.

„Čo to robíš?“ zašepkal Tom naliehavo.

„Na pohľad do zámky nepotrebuješ oči,“ poučila ho Bridget. „Pozeráš sa pomocou prstov.“

„To si niekde čítala, čo?“

„Samozrejme.“

„V nejakej veľkej, hrubej knihe?“

„Presne tak, v úžasnej knihe plnej odvahy, lásky a zábavy.“

„A zámok?“

„Áno. A teraz ticho — snažím sa načúvať.“

„Prstami?“

„Áno!“ sykla Bridget. „Ty fakt nie si schopný čušať?“

Tom odtrhol pár pierok z vypchatého vtáka doda.

„Dnes prídu rodiny. Naposledy sa Poppy Parkerová presťahovala na Bohatú ulicu,“ skonštatoval Tom.

„Taká ulica neexistuje, to predsa vieš. Znamená to len toľko, že jej nová rodina je bohatá,“ opravila ho Bridget.

Pamätala si to veľmi dobre: Poppy odviezli v krásnej vzducholodi na elektrický pohon. Zo skrýše medzi komínom nad knižnicou a chrličmi sledovala, ako sa lesklý medený povrch vzducholode vznáša nad mestečkom Krásna nad morom a smeruje k veľkým mestám za kopcami.

Myslela na ľudí, ktorí prichádzali raz ročne do sirotinca a hľadali deti, ktoré by mohli ľúbiť. Predstavovala si ich béžové kabáty a pohodlné domy, lesklé vlasy a široké úsmevy, ale aj to, ako si

priala, aby nejaká sladko voňajúca rodina rozťahla náruč a pevne ju objala. A vzala ju ďaleko, predaleko od *Sirotinca pre neposlušné detiská*.³

Pokrútila hlavou, aby sa zbavila tej predstavy. V ohni zapraskalo a do vzduchu sa vzniesla sprška iskier.

„O čom premýšľaš?“ spýtal sa Tom.

Bridget nachvíľu so všetkým prestala. Tom jej stisol plece.

„Možno tentoraz...“

„Aj teraz to bude rovnaké,“ usúdila Bridget a znova sa venovala zámke. „Vždy, keď prídu rodiny, slečna Nabrúsená zabezpečí, aby ma niekde vymkli, alebo aby som pomáhala domovníkovi, alebo... ložím po komínoch. Nikdy neprídem na rad. Nikdy nenájdem skutočný domov. Už som tu deväť rokov.“

„To predsa nie je tak dlho. Niektorí ľudia sa dožívajú stovky. Niektoré korytnačky dokonca dvesto! A niektoré kamene sú tu odkedy...“

³ Slečna Nabrúsená tvrdohlavo odmietala zmenu názvu na *Sirotiniec neposlušných detí*. Mala totiž obrovský odpor ku gramatike a nevedela správne skloňovať podstatné mená. Takže vždy, keď ju ktokolvek opravil (napríklad, keď sa pani Pekárovej sťažovala na „premnoženie mýš“), zúrivo škrípala zubami.

„Ja však nie som korytnačka,“ prerušila ho Bridget, krútiac šperhákom v zámke, „ani kameň. Keď máš deväť rokov, deväť rokov znie ako celá večnosť — som tu už celú večnosť. A celá večnosť je celá večnosť, tak to skrátka je. Videla

som nespočetné množstvo detí, ktoré si našli nové rodiny, a ja... Čo robíš tomu vtákovi?“

„Snažím sa ho premeniť na slečnu Nabrúsenú,“ povedal Tom, pokrčil nos a odklonil sa od vypchatého vtáka. Mal prižmúrené oči, takže sa mu obočie takmer spojilo do jednej linky.

„Celkom dobré. Trafil si to. Teda... ak si chcel, aby vyzeral, že ho práve prekvapila zápcha.“

Tom premodeloval obočie vtáka tak, aby bolo ešte bližšie pri sebe, a nafúkol mu líca.

„Ty máš slečnu Nabrúsenú oveľa lepšie načítanú.⁴ Kolkokrát ťa zavrela v tej kobke?“

⁴ Iné inštitúcie majú zvyčajne zoznamy úspešných absolventov, v *Sírotinci pre neposlušné detiská* visel Zoznam príšerných nepriateľov slečny Nabrúsenej, kde vždy viselo meno toho najvzdorovitejšieho decka, napísané veľkým čiernym písmom. Zoznam mal deväť rokov, takže už bol trochu dlhší, a pán Falstaff naň už deväťkrát napísal meno Bridget Baxterová.

Bridget pokrčila plecami.

„Po stovke som prestala počítať.“

„Pamätáš sa, ako ťa hodila do tej bezodnej jamy?”

Bola si späť v jej kancelárii skôr než ona!“

„No, nemala ju nazvať bezodná, keďže...“

„Nemôžem uveriť tomu, že si jej ukryla riaditeľský medailón!“

„Povedal by si si, že si skontroluje svoje sendviče...“

„A čo povedala na to, že si naplnila jej vrecúška s čajom trblietkami?“

Bridget vyskočila na nohy a zastrčila si nepoddajné vlasy za uši.

„Baxterová!“ dokonale imitovala jakot slečny Nabrusenej a jej škreklavý hlas. „Prečo je môj raňajkový nápoj taký iskrivý a jagavý?“

Znova sa zachichotali.

„Bridget, určite si nájdeš skutočný domov. Viem, že to tak bude,“ povedal Tom.

Bridget stiahlo žalúdok a veľmi rýchlo zažmurkala.

„Obaja ho nájdem. Obaja...“ podarilo sa jej dodať.

Potom otočila hlavu.

„Čo?“ spýtal sa Tom. „Čo je to?“

Bridget schmatla načúvacie sklíčko — v ušiach sa jej ozývali kroky, ktoré rozhodne patrili slečne Nabrúsenej.

„Už ide!“

„Ach, nie!“ zašepkal Tom. „Bež, Bridget, bež! Nemá zmysel, aby chytila teba, keď som to bol ja, kto...“

Bridget však už klačala vedľa pasce na medveďa, oči mala zavreté.

„Bridget...“

„Pst!“

Načúvacie sklíčko poskakovalo po dlážke.

„Chod! Nemusíš...“

„Pssst!“ sykla Bridget. Snažila sa ignorovať dupot približujúcich sa krokov, sledovala pohyb

drobných pinziet šperháka, ktoré sa krútili, jemne hýbali a klopkali, až kým to v zámke necvaklo, pinzety nezaspievali svoju tajnú pieseň — a zámka sa neotvorila.

„Ty si to zvládla!“ zvolal Tom, šúchajúc si nohu, zatiaľ čo sa kroky slečny

Nabrúsenej neustále približovali. „A teraz čo? Sme tu uväznení!“ Bridget kopla do okna, ktoré sa rozletelo, a dnu sa dostal sneh.

Do detských líc sa zarezal ostrý vietor.

„Cez okno?“ spýtal sa Tom. „Ale...“

„Toto som vyrobila z tisíc elastických obvazov,“ povedala Bridget a rozbalovala dlhý pás pripomínajúci povraz, „je to určené presne na takéto situácie.“

„Ty si to vyrobila, aby sme mohli vyskočiť z okna na kabinete slečny Nabrúsenej po tom, čo si ma zachránila z medvedej pasce? Keď ma do nej zavrela za to, že som spieval pesničku *Bacha, pán škrečok* a stál pritom na trojnohom stole s jednou nohou v miske plnej studenej ovsenej kaše a s druhou na kuse zhorenej hrianky?“

„No, možno nie presne na túto situáciu,“ pripustila Bridget a priväzovala jeden koniec povrazu k stolu slečny Nabrúsenej a druhý okolo Tomovho pása.

Tom neisto vykukol do záhrady. Stromy v diaľke pripomínali zmrznuté brokolice a na horizonte sa rozprestieralo *Velké bludisko* — zimný labyrint húštia a listov.

„Unesie ma to?“ spýtal sa.

„*Rozhodne*,“ odvetila Bridget.

A potom, pretože nevedela klamať, ešte dodala:

„Teda asi.“

„Asi?“ skríkol Tom, kým mizol v okne.

Dvere sa rozleteli.

Slečna Nabrúsená s bojovným poprsím otriasajúcim sa od hnevu a bojovne zakriveným nosom s chvejúcimi sa nozdrami vrazila do kabinetu.

„Baxterová!“ skríkla a zaťala zamastené päste.

„Tentoraz si zašla pridaleko! Ja...“

Bridget vzala do rúk nechutný sendvič nachystaný pre slečnu Nabrúsenú na raňajky. Bol ťažký a vlhký a páchol ako rozkladajúce sa morské riasy.

Slečna Nabrúsená zamrzla.

„Tak, Baxterová...“

povedala pomaly, „neurob nič, čo by si neskôr ľutovala.“

„Napríklad čo?“ spýtala sa Bridget. „Napríklad, že by som zjedla vaše príšerné raňajky?“

Urobila ďalší krok, obrovská topánka rozvírila prach.

„Je to tak?“ spýtala sa Bridget.

Slečna Nabrúsená vypútila oči.

„Buď rozumná,“ zagánila na ňu. „A... daj... mi... moje... raňajky.“

Bridget sa zadívala do čiernych očí slečny Nabrúsenej.

„Viete, slečna Nabrúsená, niekde som čítala, že vždy ľutujeme len to, čo sme neurobili.“

A potom sa do toho nechutného sendviča zahryzla tak hlboko, že jej kôrky siahali až k ušiam.

Slečna Nabrúsená ofialovala, pery sa jej roztriasli, keď sa nadychovala, aby vydala jeden zo svojich legendárnych vreskotov.

Bridget zoskočila z veľkého stola a vyskočila z okna.

2

Kuasong

parašutistická sukňa * veľké bludisko * tajné pečenie

Bridget preletela vzduchom a zatiaľ čo sa uhladená záhrada čoraz viac približovala, vietor jej odfúkol vlasy dozadu a prilepil jej sukňu k nohám.

„Bridget!“ skríkol Tom, zmietajúci sa na konci šnúry. „Spadneš!“

„Prepáč, ale to sa mne predsa nestáva!“ odvetila Bridget.

Potom stlačila gombík, všitý do pása na sukni.

⁵ Sukňa pôsobila ako bežná sukňa zo školskej uniformy, akurát mala v látke ukrytý oceľový drôt. Parašutistická sukňa umožňovala bezpečne zoskočiť aj z veľkých výšok, čo sa jej hodilo, keďže ložila po strechách a stromoch a často utekala pred slečnou Nabrúsenou.

Jej parašutistická sukňa sa okamžite rozťahla a Bridget elegantne padala k zemi.

„Prečo nemôžem mať takú aj ja?“ šomral Tom, kolísajúci sa na šnúre ako pokazené jojo.

Bridget pristála a uhladila si sukňu.

Pretože moja uniforma je absolútne unikátna,“ povedala a snažila sa uhladiť si aj vlasy, ale nepodarilo sa jej to. „Okrem toho si sa takisto dostal na zem v poriadku.“

„V poriadku? Keď som sa prvýkrát zhupal na tom lane, skoro mi vyskočili oči z jamôk!“ kvílil Tom.

„Ale nevyskočili, však?“

„Keď som sa zhupal druhý raz, myslel som si, že mi vyletia zuby z úst!“

„Áno,“ snažila sa ho podráždene zastaviť Bridget a vyskočila, aby ho chytila za nohu, „ale...“

„Tretí raz som si myslel...“

„Tom Timpson! Nedostala som tá z pasce na medvede a z kancelárie slečny Nabrúsenej v jednom celku?“

Tom s buchnutím pristál vedľa sochy tancujúceho draka.

„Áno,“ zaúpel Tom.

„Výborne, tak vstávaj. A rýchlo.“

„Nemohol by som tu chvíľu ležať, kým sa svet prestane krútiť?“

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Pretože,“ začala Bridget a povraz sa začal húpať. „Pretože nás naháňa slečna Nabrúsená.“

Obaja sa pozreli nahor. Vysoko nad nimi sa na elastickej lane pohybovala nezameniteľná silueta riaditeľky vo veľkých bagančiach.

„Baxterová!“ jačala. „Zostaň, kde si!“

„Poďme!“ skríkla Bridget a ťahala Toma do bludiska.

„Počkaj!“ bránil sa Tom. „Na tom mieste sa neposlušné detiská strácajú!“

„Nebud' hlúpy — chodím tam vždy, keď som na úteku. Zvieratá v labyrinte sú milé. Mám pocit, že ani ony slečnu Nabrúsenú veľmi nemusia.“

Veľký labyrint bol spleťou hustých poprepletaných živých plotov, plný úzkych cestičiek popretínaných popadanými stromami a bujnejúcimi rastlinami.

Bridget cítila, ako sa okolo nej ovíjajú.

Uškrnula sa.

Sova sediaci na neďalekom kríku zahúkala.

„Ďakujem,“ odvetila Bridget.

„Čo vravela?“ opýtal sa Tom.

„Zdá sa mi,“ odpovedala Bridget, „že povedala, aby sme sa ponáhľali.“

Slečna Nabrúsená znova zajačala a deti bežali, čo im sily stačili, do tieňa voňajúceho čerstvou zeleňou. Opatrne našľapovali medzi poprepletanými koreňmi a zamrznutými mláčkami, zatiaľ čo za sebou počuli dupot slečny Nabrúsenej. Bridget preliezla cez kmeň stromu k malému jazierku a načiahla sa za Tomovou rukou.

„Pod!“ povedala.

„Je to strašidelné! Myslím si, že by som sa radšej vrátil do tej pasce na medveďa!“ skonštatoval Tom, obzerajúc sa ponad plece.

„Nezmysel. Pod' a sadni si sem.“

Tom sa usadil vedľa zamrznutej vody. Pod ľadom sa hýbali bublinky.

Okolo nich sa ozýval škripot zakrádajúcich sa neviditeľných tvorov, zem sa otriasala pod dupotom labiek, v živom plote bolo počuť veвериčky a vtáky.

Bridget privrela oči.

„Nie je to krásne?“ spýtala sa.

„Áno,“ odvetil Tom a rozhladol sa okolo seba. Dokonca aj oblohu prekryvali konáre veľkého labyrintu. „Stratili sme sa?“

„A chcel by si to?“ spýtala sa Bridget a zhlboka sa nadýchla chladného čistého vzduchu.

„Rád by som sa stratil slečne Nabrusenej.“

Riaditeľka sirotinca, stojaca len tri kríky od nich, znova zvrieskla.

„Nakoniec nás dostihne, však?“ spýtal sa Tom.

„Možno nie,“ odvetila Bridget. „Môžeme ísť, kam len budeme chcieť. Hocikam na celom svete.“

Tom si pomädľil ruky.

„Například do Brazílie?“

„Alebo do Mexika.“

„Japonska.“

„Indie.“

„Írska.“

„Kene.“

„Austrálie.“

„Kórey.“

„Kanady.“

Bridget si vzdychla. „Aj tu by to mohlo byť dobré,“ skonštatovala. „Niekedy cez okná v spálni počujem zvuk vln.“

„Nikdy som ich nepočul,“ potiahol nosom Tom.

„To preto, lebo vždy zaspíš ako prvý a chrápeš ako nosorožec.“

„Nechrápem.“

„Ale áno.“

„Nie.“

„Prepáč, ale chrápeš ako obrovitánsky nosorožec s ťažkou nádchou spiaci na chrbte,“ odvetila Bridget, ktorá neraz nemohla spať pre orchestrálne zvuky, ktoré Tom vydával počas spánku.

„Naozaj?“

„Áno, ale aj tak ťa mám rada.“

Tom sa zasmial.

„Chcel by som byť v niečom dobrý — rovnako ako ty.“

„Ako to myslíš?“

„Ale no tak! Ide ti všetko. Vieš spievať. Vieš sa vyštveráť na strechu. A vždy, naozaj vždy sa ti podarí dostať slečnu Nabrúsenú!“

Bridget vystrúhala grimasu.

„Myslím si, že nie som skutočne...“

„Už si niekedy niečo vyskúšala a zistila, že to nedokážeš?“ prerušil ju Tom.

Bridget sa na chvíľu zamyslela.

Po týždennom tréningu baletu dostala pozvánku stať sa súčasťou kočujúceho tanečného súboru *Špičky a piruety*.⁶

V jedno daždivé popoludnie sa rozhodla, že sa stane detektívkou, a vyriešila sériu neriešiteľných záhad, ktoré viedli k zatknutiu nebezpečného kriminálnika.

Vyskúšala hrnčiarstvo, hru na klavíri, tesárstvo, kaligrafiu, kolky, včelárstvo, prácu s lupienkovou pílkou, žonglovanie, pletenie a viazanie uzlov.

A všetko zvládla dokonale.

„Všetko je len o pozornosti,“ povedala zahanbene. „Prečítaš si inštrukcie a potom skrátka urobíš, čo je v nich uvedené.“

Tom sa zasmial.

„Pre nás ostatných to nie je také ľahké. Možno jedného dňa nájdeš niečo, čo ti nejde,“ povedal.

⁶ Slečna Nabrúsená roztrhala pozvánku na márne kúsky a zahodila ich do smetného koša.

„Dúfam, že nie,“ povedala Bridget.
„Mimochodom, existuje niečo, v čom som fakt dobrá — viem nájsť veci, ktoré slečna Nabrúsená nechce, aby niekto našiel.“

Načiahla sa a chvíľu sa hrabala vo vlasoch, potom vytiahla vreckovku veľkosti škatulky so zápalkami.

„Urobme si piknik,“ povedala a rozprestrela vreckovku, čím odkryla malé rožteky.

Tom vypúľil oči.

„Čo je to?“

„To je kuasong, teda, myslím si,“ odpovedala Bridget neisto, akoby sa snažila zapasovať kľúč do zlej zámky. „Pani Pekárová⁷ ich napiekla veľa, je to druh pečiva.“

„Má to cesto ako rybacie koláče?“

„Nie, toto je iný druh pečiva,“ povedala Bridget, „v tomto nie je žiadna rybacina.“

Začuli, ako sa na slečnu Nabrúsenú vyrútil holub.

⁷ Pani Pekárová — kuchárka v sirotinci pochádzajúca z Walesu by si najviac na svete priaľa, aby mohla stopäťdesiatdva detí v sirotinci obsypať maškrtami a výdatným jedlom, ale slečna Nabrúsená sa bála rovnako ako deti, a tak neochotne zostávala pri hrčkovitej ovsenej kaši a tvrdých makarónoch, ako jej riaditeľka sirotinca prikázala.

„Vravela som ti, že ju zvieratá nemajú rady,“
zašepkala Bridget.

„Takže, toto je... koláč?“ spýtal sa Tom.

„Neviem. Ale som si istá, že sa pečie.“

„Ja som ešte nikdy nič neupiekol.“

„Ani ja nie,“ pridala sa Bridget. Vybrala z tajného
vrecka na sukni malý vreckový nožík a prekrojila
kuasong na dve polovice. „Nech sa páči.“

„Vonia výborne,“ skonštatoval Tom.

„Však?“ pridala sa Bridget.

Potom zatvorila oči a počkala, kým jej vôňa
kuasongu vnikne do nosa. Bola maslová a bohatá.

Obaja jedli v tichosti.

„Bože,“ povedal Tom, oblizujúc si odrobinky
z prstov. „To bolo...“

„Však?“ pridala sa Bridget.

„Tá chrumková časť bola...“

„Ja viem.“

„A tie mäkké časti boli...“

„Viem!“

Bridget sa spokojne zhlboka nadýchla. Kuasong prekryl odporňú chuť raňajkového sendviča pani Nabrúsenej a zanechal takú jemnú, zamatovú chuť, až jej srdce poskočilo od vzrušenia.

Zrazu si uvedomila, že sa cíti akosi inak.

Akosi sa zmenila — akoby sa celé jej telo, celá jej myseľ, vlastne celá Bridget vďaka tým pár kúskom kuasongu nanovo usporiadala.

Zatvorila oči a vnímala, ako jej od nepokojných prstov na nohe až po končeky strapatých vlasov prúdi zvláštne teplo.

Vnímala čas a starostlivosť, s ktorou sa pani Pekárová venovala pečeniu, a vnímala, že je vedľa nej Tom — akoby boli ich srdcia prepojené lesklou zlatou niťou.

Otvorila oči a akoby bola zrazu niekým iným.

Pochopila, že už navždy bude vnímať svoj život v dvoch častiach — na ten pred kuasongom a po ňom.

Radostne sa zachvela.

Kroky slečny Nabrúsenej sa stratili v labyrinte. Jediné, čo počuli, bol šuchot trstiny na zamrznutom jazierku a vzdialený šepot vetra vo vrcholkoch stromov.

Tom si šťastne vzdychol.

„Myslíš si, že všetky veci z pekárne sú také chutné?“ spýtal sa.

„To nejde, bola to tá najdokonalejšia vec, akú som kedy jedla,“ rýchlo zažmurkala Bridget.

Opreli sa o seba, vychutnávali si posledné stopy sladkej chuti a sledovali bublinky v ľade.

Kúsok za nimi sa ozval praskot konárov.

„Cítim ťa, Baxterová!“ skríkla slečna Nabrúsená.
„Mne neutečieš!“

Tom si položil hlavu na Bridgetino plece.

„Prečo si sa po mňa vrátila?“ spýtal sa.

„V poslednom čase sa ti tak darilo. Teraz prídu rodiny a...“

„To je jedno. Si môj kamoš a uviazol si v pasci na medveďa — jasné, že som sa po teba vrátila. To isté by si urobil aj ty pre mňa.“

„Ja nie som taký statočný ako ty, Bridget.
Lahko sa vylakám a...“

„Odvaha nie je o tom, že sa nebojíš,“ zastavila
ho Bridget.

Naľavo od nich praskol ďalší konár a obaja
počuli, ako slečna Nabrúsená vetrí — podobne ako
lovecký pes.

„Nie je?“ nechápal Tom.

Bridget pokrútila hlavou.

„Odvaha znamená, že niečo urobíš napriek
tomu, že sa bojíš.“

„Aj keby to malo znamenať, že zostaneš
v sirotinci navždy?“

Bridget pevne stisla pery. A potom chytila Toma
za plece.

„Aj keby to malo byť navždy.“

Tom sa zhlboka nadýchol a vystrel ruku.

„Vieš, čo to je?“

„Jasnačka. Prsteň, čo si mal na ruke, už keď si
sem prišiel,“ odvetila Bridget.

Tom obrátil prsteň v dlani. Slnko osvetlilo jeho
matný povrch.

„Zrejme patril môjmu otcovi,“ povedal. „Ale to
je jedno — chcem, aby si ho mala ty.“

Bridget sa od neho odvrátila.

„To nemôžem. Je to predsa tvoj prsteň! Je to pre teba tá najdôležitejšia vec na svete!“

„Nie, nie je,“ povedal Tom potichu, vložil prsteň Bridget do dlane a zavrel jej ruku do päste.
„Ty si dôležitejšia.“

Bridget vytryskli z očí slzy.

„Bože,“ podarilo sa jej povedať, keď jej Tom navliekol prsteň na palec pravej ruky. „Neviem, čo dodať, vezmi si ho, prosím!“

Bridget vytiahla náramok s nanoknihami.⁸

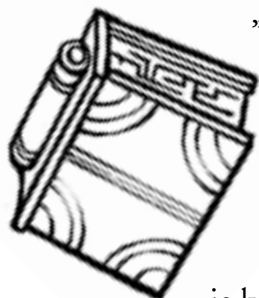
„Ach, to nemôžem. Bez nich budeš stratená,“ bránil sa Tom.

„Chcem, aby si ho mal!“

„Patrili predsa tvojej mame,“ bránil sa Tom. „Nechcem...“

„Prosím!“ povedala Bridget, odpojila prívesok s malou červenou knižkou a podala mu ju. „Prečítaj si ju, je krásna.“

„Letná kniha,“ prečítal Tom názov. „O čom je?“

⁸ Náramok s príveskami, ktoré boli v skutočnosti drobnými knihami. Boli také malé, že sa dali čítať iba pomocou lupy. Bolo to to jediné, čo Bridget vlastnila, keď ako maličká prišla do sirotinca.

„Je to o jednom dievčatku a jeho starej mame. Je prekrásna. Dievča sa volá Sofia. Má veľmi rada svoju starú mamu, je šťastná, divoká a...“

Na deti dopadol tieň.

„Toto oľutuješ, Baxterová,“ zavrčala slečna Nabrúsená.

Z nozdier jej vychádzali obláčiky pary, vlasy mala strapaté a zježené, zamrznutú tvár mala plnú pierok a z každého ucha jej trčal konárik.

„Čo si to nepamätáte, slečna?“ spýtala sa Bridget a oblizla si posledné kúsky pečiva z prstov. „Lutujeme iba to, čo neurobíme.“

„Červ akýsi, ja ti už len dám dôvod na ľútosť!“ zhúkla slečna Nabrúsená, schmatla obe deti za goliere a vypochoďovala s nimi z bludiska.

